

ВІДГУК

офіційного опонента на дисертацію Гіліна Євгена Олексійовича «Адміністративно-правові основи впровадження інноваційних технологій управління в діяльність органів місцевого самоврядування», поданої на здобуття наукового ступеня кандидата юридичних наук зі спеціальності 12.00.07 - адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право

Актуальність теми дисертаційного дослідження.

Сьогодні Україна стоїть на порозі здійснення адміністративної реформи, головними завданнями якої має стати децентралізація державної влади та деконцентрація владних повноважень, зміцнення організаційної, правової та фінансово-економічної самостійності місцевого самоврядування, формування самодостатніх, дієздатних територіальних громад. Ще однією з цілей адміністративної реформи є формування системи місцевого управління, яка наблизиться до потреб і запитів людей, а головним пріоритетом її діяльності буде служіння народові, національним інтересам. Ця система управління буде підконтрольною народові, прозорою, побудованою на наукових принципах і ефективною. Підвищення ефективності роботи публічної влади в Україні, а особливо її складової місцевого самоврядування, яке стоїть найближче до людей і надає першим найнеобхідніші послуги, є сьогодні для української держави найважливіше завдання, воно і повинно стати стрижнем адміністративно-територіальної реформи.

За таких умов не викликає сумніву, що дисертаційне дослідження Гіліна Євгена Олексійовича на тему «Адміністративно-правові основи впровадження інноваційних технологій управління в діяльність органів місцевого самоврядування» є актуальним, своєчасним та таким, що здатне вирішити низку теоретичних та практичних проблем у зазначеній сфері.

Зв'язок роботи з науковими програмами, планами, темами.

Дисертаційне дослідження виконане в межах Плану дій із впровадження Ініціативи «Партнерство «Відкритий Уряд» у 2016-2018 роках,

схваленого розпорядженням Кабінету міністрів України від 30 листопада 2016 р. № 909-р, відповідно до Концепції реформування місцевого самоврядування та територіальної організації влади в Україні, схваленої розпорядженням Кабінету міністрів України від 01 квітня 2014 р. № 333-р, а також відповідно до Стратегії реформування державної служби та служби в органах місцевого самоврядування в Україні на період до 2017 року та плану заходів щодо її реалізації, схваленої розпорядженням Кабінету міністрів України від 18 березня 2015 р. № 227-р, та плану науково-дослідницької роботи Науково-дослідного інституту публічного права «Правове забезпечення прав, свобод та законних інтересів суб'єктів публічно-правових відносин» (номер державної реєстрації 011511005495).

Мета дисертаційного дослідження і сформульовані відповідно до неї задачі дозволили дисертанту на основі аналізу праць учених, чинного законодавства України та узагальнення практики його реалізації окреслити сутність та з'ясувати особливості адміністративно-правового регулювання впровадження інноваційних технологій управління в діяльність органів місцевого самоврядування, а також запропонувати шляхи його вдосконалення.

Об'єкт та предмет дослідження сформульовані вдало і відповідають вимогам Міністерства освіти і науки України (стор. 5).

Обґрунтованість і достовірність наукових положень, висновків і рекомендацій, сформульованих у дисертації.

Високий ступінь обґрунтованості результатів дослідження зумовлений досить раціональною та внутрішньо узгодженою структурою дисертаційної роботи.

Науково-теоретичне підґрунтя роботи становлять наукові праці провідних учених у галузі філософії, соціології, теорії управління, загальної теорії держави і права, адміністративного та інформаційного права.

Нормативною основою дисертаційного дослідження є норми Конституції України, законів та підзаконних нормативно-правових актів, які

схваленого розпорядженням Кабінету міністрів України від 30 листопада 2016 р. № 909-р, відповідно до Концепції реформування місцевого самоврядування та територіальної організації влади в Україні, схваленої розпорядженням Кабінету міністрів України від 01 квітня 2014 р. № 333-р, а також відповідно до Стратегії реформування державної служби та служби в органах місцевого самоврядування в Україні на період до 2017 року та плану заходів щодо її реалізації, схваленої розпорядженням Кабінету міністрів України від 18 березня 2015 р. № 227-р, та плану науково-дослідницької роботи Науково-дослідного інституту публічного права «Правове забезпечення прав, свобод та законних інтересів суб'єктів публічно-правових відносин» (номер державної реєстрації 011511005495).

Мета дисертаційного дослідження і сформульовані відповідно до неї задачі дозволили дисертанту на основі аналізу праць учених, чинного законодавства України та узагальнення практики його реалізації окреслити сутність та з'ясувати особливості адміністративно-правового регулювання впровадження інноваційних технологій управління в діяльність органів місцевого самоврядування, а також запропонувати шляхи його вдосконалення.

Об'єкт та предмет дослідження сформульовані вдало і відповідають вимогам Міністерства освіти і науки України (стор. 5).

Обґрунтованість і достовірність наукових положень, висновків і рекомендацій, сформульованих у дисертації.

Високий ступінь обґрунтованості результатів дослідження зумовлений досить раціональною та внутрішньо узгодженою структурою дисертаційної роботи.

Науково-теоретичне підґрунтя роботи становлять наукові праці провідних учених у галузі філософії, соціології, теорії управління, загальної теорії держави і права, адміністративного та інформаційного права.

Нормативною основою дисертаційного дослідження є норми Конституції України, законів та підзаконних нормативно-правових актів, які

закріплюють правові засади використання інноваційних технологій у діяльності органів місцевого самоврядування. Інформаційну та емпіричну основу дослідження становлять узагальнення практичної діяльності органів місцевого самоврядування, політико-правова публіцистика, довідкові видання.

Наукова новизна одержаних результатів полягає в тому, що дисертація є одним із перших у вітчизняній науці адміністративного права досліджень, в якому здійснено теоретичне узагальнення наукових праць учених, які розглядали проблемні питання впровадження інноваційних технологій управління в діяльність органів місцевого самоврядування, проаналізовано відповідну нормативно-правову базу та напрацьовано низку заходів, спрямованих на вдосконалення адміністративно-правового регулювання *впровадження* інноваційних технологій управління в діяльність органів місцевого самоврядування.

Так, заслуговує на увагу аргументація дисертанта щодо того, що інноваційна діяльність - це специфічний напрямок суспільно корисної діяльності, головним призначенням якої є відшукування, вироблення на основі наукового знання нових ідей щодо подальшого розвитку тієї чи іншої сфери суспільного життя, а також вироблення нових та (або) вдосконалення існуючих технологій, форм, засобів реалізації цих ідей, досягнення поставлених цілей зазначеного розвитку (с.35).

Представляє науковий інтерес те, що здобувачем було визначено, що методи управління у діяльності органів місцевого самоврядування - це сукупність способів та прийомів реалізації органами і посадовими особами місцевого самоврядування своєї компетенції. Доведено, що методи управління нерозривним чином пов'язані із формами діяльності органів місцевого самоврядування, оскільки перші відображають зовнішнє вираження змісту самоврядного управління, вказують на те, якими чином воно організовано та у чому виражається, у свою чергу другі, тобто методи,

дають змогу зрозуміти яким чином, через які прийоми реалізується управлінська діяльність даних суб'єктів (с.96);

Автор слушно акцентує увагу на тому, що якість фінансового, матеріально-технічного та кадрового забезпечення діяльності органів місцевого самоврядування не відповідає проголошеним цілям, завданням та напрямкам реформування механізму публічного управління, що, зрозуміло, знижує якість та результативність впровадження інноваційних технологій управління в роботу даних суб'єктів. Тобто, аналіз положень чинного законодавства свідчить про те, що одними із пріоритетних напрямків вдосконалення діяльності органів місцевого самоврядування є підвищення рівня: прозорості та відкритості їх роботи для громадськості; доступності та оперативності надання ними адміністративних послуг населенню; ефективності, оперативності та результативності взаємодії з іншими суб'єктами публічного управління та представниками громадянського суспільства (с.97-98).

Заслуговує на увагу те, що дисертантом було встановлено, що на сьогодні немає повноцінного, цілісного механізму правового регулювання впровадження інноваційних технологій управління в діяльність органів місцевого самоврядування, що пояснюється насамперед тим, що у чинному національному законодавстві відсутній спеціальний нормативно-правовий акт із цього приводу. Як наслідок, нормативно-правове підґрунтя (основа) даного механізму є розпорошеним у цілій низці правових документів різної юридичної сили. Через що цілі, завдання та функції впровадження інноваційних технологій в роботу органів місцевого самоврядування не мають належної чіткості та змістовності (с. 154).

Здобувач цілком слушно відзначає, що головною проблемою правового регулювання впровадження інноваційних технологій управління в діяльність органів місцевого самоврядування в Україні є не так недостатність таких засобів, як їх недосконалість (с. 156).

Досить змістовно доведено, що позиції офіційної влади, а також вчених яскраво свідчать про наявність в інституті місцевого самоврядування в нашій країні ряду проблем, які потребують конструктивного розв'язання. При цьому одним із важливих способів вирішення ряду проблемних аспектів діяльності органів місцевого самоврядування є запровадження у ній відповідних інноваційних технологій, що підтверджується не тільки думками представників наукової спільноти, але й представниками панівної еліти (сі 79).

Дискусійні положення та зауваження до дисертації.

Разом з тим, дисертація не позбавлена певних недоліків та суперечливих положень, які потребують додаткових пояснень та уточнень.

1. Протягом всього дисертаційного дослідження автор постійно оперує поняттями «інновації» та «інноваційні технології». Але, нажаль, автором не проаналізовано теоретичну конструкцію зазначених термінів.

2. На мою думку, перш ніж визначати шляхи удосконалення правового регулювання впровадження інноваційних технологій управління в діяльність органів місцевого самоврядування (сі 5 7-167), автору варто було визначитись із тим, які існують основні перешкоди щодо розробки і впровадження інноваційних технологій управління в діяльність органів місцевого самоврядування.

3. У дисертаційному дослідженні автор занадто захопився дослідженням генези розвитку управління в діяльності органів місцевого самоврядування та запровадження інноваційних технологій (20 сторінок), при цьому, питанню удосконалення правового регулювання впровадження інноваційних технологій управління в діяльність органів місцевого самоврядування автор приділив лише 10 сторінок.

4. Досліджуючи Закони України «Про інноваційну діяльність» від 04.07.2002 № 40-ІУ та «Про місцеве самоврядування в Україні» від 21.05.1997 № 280/97-ВР (с.84-85), автор наголошує, що прямих вказівок на необхідність впровадження інноваційних технологій управління у діяльність

органів місцевого самоврядування у вказаних нормативно-правових актах немає. Проте, визначаючи можливі шляхи удосконалення правового регулювання впровадження інноваційних технологій управління в діяльність органів місцевого самоврядування автор недостатньо уваги приділяє удосконаленню вказаних законів.

Проте, вищенаведені зауваження, які в певній мірі носять характер побажань, не впливають на загальну позитивну оцінку якості виконаної дисертантом роботи. Теоретичні результати й наукові положення, які містяться в цій дисертації, характеризуються єдністю змісту і свідчать про особистий вклад автора в юридичну науку. Вдалих і логічно поєднаний вибір у дослідженні питань, їх актуальність, розумне співвідношення теоретичних міркувань та прикладів з практики, чіткість викладу матеріалу, аргументованість наукових висновків і узагальнень свідчать про значний науковий рівень проведеного дослідження та його практичне значення.

Практичне значення одержаних результатів в теоретичній і практичній сферах обумовлюється тим, що сформульовані і обґрунтовані в дисертації висновки та пропозиції розширюють і поглиблюють існуючі знання про адміністративно-правові основи впровадження інноваційних технологій управління в діяльність органів місцевого самоврядування.

Зміст дисертаційної роботи висвітлений достатньо повно, виклад запропонованих в роботі положень базується на ґрунтовному опрацюванні літературних джерел із проблематики дисертаційного дослідження. Автор сформулював свої висновки, які здатні стати значним внеском у розвиток вітчизняного адміністративного права.

Повнота висвітлення результатів дослідження.

Основні положення дисертації відображені у авторефераті, публікаціях у наукових виданнях, а також оприлюднені на науково-практичних конференціях, що свідчить про ретельну роботу, проведenu дисертантом у процесі наукового дослідження та його апробації.

Оцінка оформлення дисертації та змісту автореферату.

Дисертацію та автореферат оформлено відповідно до встановлених вимог. Автореферат дисертації відповідає її змісту та повністю відображає основні положення і результати дослідження.

Загальний висновок.

Вказане дозволяє зробити висновок, що дисертаційне дослідження «Адміністративно-правові основи впровадження інноваційних технологій управління в діяльність органів місцевого самоврядування» є завершеною працею, у якій отримано нові науково обґрунтовані результати, що в сукупності вирішують конкретне наукове завдання - удосконалення адміністративно-правових основ впровадження інноваційних технологій управління в діяльність органів місцевого самоврядування. Виходячи із зазначеного, слід вказати, що дисертаційне дослідження повністю відповідає науковій спеціальності 12.00.07 та вимогам Порядку присудження наукових ступенів, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 24 липня 2013 року №567, а його автор - Гілін Євген Олексійович - заслуговує присудження наукового ступеня кандидата юридичних наук зі спеціальності 12.00.07 - адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право.

Офіційний опонент:

доцент кафедри галузевого права
Центральноукраїнського державного
педагогічного університету
імені Володимира Винниченка
кандидат юридичних наук, доцент

В. М. Кондратенко

